

ANIMAL: EL CAVALL

Nom Comú: **Cavall**

Nom científic: *Equus caballus*, família dels *èquids*

Mamífer de l'ordre dels perissodàctils, de dimensions mitjanes o grans i de constitució forta i àgil alhora.

Les femelles reben el nom d'egua o euga, i els petits i joves són els pollins i els poltres.

Les extremitats són llargues, aptes per a córrer, i els peus prenen contacte amb el sòl només amb un dit (el tercer), la darrera falange del qual és recoberta per una peülla o casc.

El dentat definitiu consta de 40 peces; els ullals són rudimentaris i manquen en la femella; són separats de les premolars per un gran diastema o barra

El cap, relativament gros, és sostingut per un coll llarg i musculós, i té orelles petites.

En els cavalls salvatges la **crinera** manca o és constituïda per crins curtes i sempre dretes; en els cavalls domèstics, en general, és llarga i quasi sempre caiguda.

La cua, més o menys crinuda, sol ésser llarga. El crit del cavall és anomenat aïnada o renill. Els cavalls salvatges són animals herbívors i viuen en ramats d'estructura poc coneguda.

A dos anys ja són aptes per a reproduir-se; la gestació té una durada d'uns 11 mesos, i pareixen un o, més rarament, dos poltres, que es desenvolupen ràpidament.

. Ha estat i és utilitzat per l'home de maneres molt diverses: com a animal de tir (lleuger i pesant), per a arrossegar carruatges (cavall de càrrega, de cotxe, de tir), com a animal de sella (equitació, caça, curses, concursos hípics, polo, etc).

També és aprofitat **per la carn**, i les eugues, per **la llet**.

Els cavalls de tir pesant solen ésser molt grossos i forts (de 700 a 1 000 kg i d'1,60 a 1,80 m d'alçada a la creu), les principals races són: bolonyesa, flamenca, frisona, clydesdale, ardenesa, belga, shirehorse, black horse i suffolk. Eren emprats antigament pels militars en artilleria pesant

Els cavalls de tir lleuger solen fer de mitjana 1,55 m d'alçada a la creu, i tenen un pes de 400 a 600 kg; les principals races són: perxerona, bretona, pirinenca, llemosina i d'Alvèrnia; actualment són emprats a pagès per a feines del camp, per a tirar carros, etc, i antigament eren emprats per a tirar diligències, per als correus i l'artilleria lleugera. .

Els cavalls que tiraven carruatges, especialment els de luxe, actualment en camí d'extinció, eren elegants i esvelts; solien pertànyer a les races normanda, irlandesa, holandesa, etc.

Els cavalls de sella són lleugers (uns 350 kg) i fan d'1,40 a 1,55 m a la creu; pertanyen sobretot a les races àrab, pura sang, anglesa, angloàrab, hunter, orloff, andalusa, etc. Han estat molt emprats en temps de guerra, i actualment ho són en equitació, en la caça (especialment la hunter), en curses (especialment els de pura sang). Els cavalls nans, que reben el nom de poni, són revinguts i petits (alçada de menys d'1 m a 1,45 m), però molt resistens i soferts.

HISTORIA DEL CAVALL

El cavall actual del gènere Equus és fruit d'una llarga evolució que començà al període eocè de l'era terciària. En aquella època visqué l'Eohippus, animal de la mida d'un tapir que presentava quatre dits endavant i tres endarrere, i habitava als boscs pantanosos d'Amèrica del Nord i d'Europa. A partir d'aquest Eohippus es produí una llarga evolució, significada per l'augment de talla i per una reducció progressiva del nombre de dits, que acabà en el cavall actual del gènere Equus, amb un sol dit funcional. Tota la sèrie filogenètica que ha conduït al

cavall actual, coneguda a través dels fòssils, s'originà a Amèrica del Nord, d'on passà a Àsia i Europa a través de l'estret de Bering. Més tard, aquest cavall nord-americà s'extingí i no tornà a Amèrica fins a l'època del descobriment. Actualment hi ha un sol cavall salvatge, el cavall de Przeval'skij, E.c. przewalskii, descobert el 1879, que habita les planes de l'Àsia central. El tarpan, que visqué al sud de Rússia fins al s XIX, no pot ésser considerat com un cavall salvatge, puix que s'originà a partir de cavalls domèstics escapats. A la Pampa i als EUA habiten cavalls en estat salvatge, descendents d'uns altres de domèstics que foren deixats en llibertat. El cavall ja vivia en estat domèstic dos mil anys aC, i és estès per tot el món, adaptat a tota mena de terrenys i de climes, la qual cosa explica la gran varietat de races existents

La importància de la ramaderia equina, sobretot als països industrialitzats, ha experimentat, des del tercer decenni del s XX, una progressiva regressió com a conseqüència, principalment, de la creixent mecanització de l'agricultura i la racionalització dels mètodes de conreu. Aquest fenomen és palesat per la notable disminució del cens mundial que, des del 1948 al 1967, passà de 77 328 000 caps a 61 989 000. Als EUA, com a exemple de país desenvolupat, la minva representà, en el període 1939-66, el 80%. Per contrast, les àrees corresponents als països subdesenvolupats mantenen generalment una proporció constant; en alguns casos, llur cens ha augmentat, especialment al Brasil, a Mèxic i a l'Argentina. L'Amèrica Llatina deté la primera posició en el cens mundial, seguida de l'Àfrica i de l'Extrem Orient.